

Joan Pueyo: pel seu art...

Joan Pueyo, vídeo-artista i vídeo-escultor. A pesar que diu que no li agrada parlar del seu treball, en aquesta entrevista ens explica què és el que fa.

Recentment ha presentat una exposició de vídeo-escultures en un marc diferent —que es diu ara—: el Dipòsit de les Aigües, que hi ha al carrer Wellington de Barcelona. En total, set obres que combinen la imatge del vídeo i escultures de ferro. Els títols: *El naufrag*, *El bany*, *Tango*, *Ampolla*, *Família*, *Nens* i el seu primer vídeo anomenat *Pel meu art i la gent que estimo, content aguantaré fins al final*. De content però, no n'està gaire. No li agrada parlar del seu treball. Com a la majoria d'artistes, si li agradés parlar es dedicaria a parlar. Però com no li agrada, per això fa el que fa, que són vídeo-escultures.

—No m'agrada especular sobre el que he fet. El que m'interessa és ensenyar el meu treball.

—*¿I és molt difícil?*

—Sí... Has de pensar que és una mena de treball que té uns costos de producció molt elevats, que no té un circuit de distribució. Fins ara, només s'ha pogut presentar a través de mostres, de festivals i, ocasionalment, alguna exposició.

—*¿Quina seria la solució perquè la gent que fa vídeo es pogués donar a conèixer?*

—No ho sé... Potser crear sales estables de vídeo, bé monocal, bé vídeo instal·lació o bé vídeo el que sigui on poguessis anar-hi tranquil·la-

ment, sense l'angoixa i la confusió que hi ha normalment. El que passa és que això sembla que no és rendible...

—*¿Per què?*

—Perquè és una mena de treball de creació molt poc conegut, tot es molt anònim, a la gent li fa por anar-ho a veure perquè no saben què és. Fins ara, només s'han fet mostres on hi ha molts vídeos d'autors diferents, i on el que importa és remarcar el caràcter més o

menys nou i modern del vídeo, no l'autoria. Et pots trobar amb una hora de programació basada en vint vídeos, sense saber d'on en surt cadascun i amb nivells de qualitat molt contrastats. I, és clar, acabes sortint de la mostra amb mal de cap perquè tot és massa confús.

—*El fet de que no existeixi la teoria dels crítics, les etiquetes, els clixès per definir i gent que hi entengui, ¿encara ho agreuja més?*

—Bé, com que sembla que no és rendible, no hi ha cap espavilat que es dediqui a treure'n rendiment. I aleshores se n'han d'ocupar les institucions. Perquè com es posa de moda, i es fa a d'altres països, en conseqüència se senten una mica forçats, sense saber per què ho fan. I aleshores surt el que surt.

—*¿Altres països estan millor que aquí?*

—No ho sé gaire. No estic massa connectat amb res. Però sé que a països com Alemanya o als Estats Units, tenen autors reconeguts des de fa anys, gent que s'hi guanya la vida. I això crea una demanda. Els festivals demanen les últimes cintes de Bill Viola —per dir un nom— i això li permet de fer-se cotitzar. Una mostra sense noms consagrats es considera pobra, de segona.

—*Defineix les teves vídeo-escultures.*

—Sóc incapaç.

—*Algunes persones que han vist l'exposició pensen que la imatge del vídeo perd a causa del decorat de ferro que hi poses... ¿que en penses?*

—*¿Què vols dir "què en penso"?*

—Sí, ¿per què envoltes els vídeos amb escultures metàl·liques?

—Mira, jo provinc del món de la imatge. El moble del televi-

sor em feia nosa perquè penso que cada imatge requereix un marc, un decorat concret per a aquesta imatge. Això em va portar a desmuntar el televisor i buscar un decorat. Vaig començar utilitzant el ferro perquè m'era familiar i, també, perquè és l'antífesi del televisor. El resultat, i això m'atreia bastant, era com una mena de torre d'alta tensió, amb molts quilovats, qualsevol fuga po-

dria provocar que algú rebés una bona sotragada. I això ho feia molt violent: formes boniques, però perilloses. Es poden mirar, però no es poden tocar.

—*Qualsevol dia es pot morir algú en una exposició...*

—No... Hauries de ser prou ase per posar el dit en el lloc determinat. A més, i parlant seriosament, la intenció no és que la gent s'enrampi. La prova és que faig una assegurança, que posa un altre diferencial a més del que ja hi ha, que instal·lo preses de terra i si algú entra a l'exposició amb una criatura, l'avisem que vigili...

—*Aquesta violència lliga amb les poques definicions que hi ha del teu treball: violent, angioixant..., ¿com ho veus?*

—Em costa parlar-ne... Però jo diria que definir-ho només com a violent o angioixant és una mica superficial. Potser és més subtil, una visió molt personal de com sento les coses, i convertir les imatges en una part dels meus sentiments. A més, aquesta violència i aquesta angioixa no són gratuïtes. Ho veig i sento realment així. Tot em sembla molt tràgic, de veritat, però alhora me'n ric, hi poso humor perquè tampoc no val la pena posar-se tan transcendent...

—*¿Com està això que es diu*

el món del vídeo, aquí?

—Hi ha dues bandes. Els que vénen de la imatge i els que vénen del món de l'art es mouen amb uns altres mecanismes que nosaltres. Però ha arribat un moment en que estem fent coses semblants i potser seria més lògic unificar-ho. Per exemple, a nivell de subvencions, hi ha el servei de cinema i vídeo de la Generalitat, i el servei d'arts plàstiques...

—*¿I no és absurd que hi hagin dues mamelles petites en comptes d'una de grossa?*

—Encara que no fos grossa, una que funcionés. Però el vídeo-art se'ls escapa, no els interessa als del cinema. I, en canvi, els d'arts plàstiques desconeixen el nostre treball, em refereixo a la gent provinent de la imatge. S'ha donat el cas que el Servei de Cinema i Vídeo subvencioni només la part d'imatge d'una vídeo-escultura. Hi ha treballs subvencionats que no s'han pogut presentar perquè no s'ha pogut acabar la instal·lació. I això és fort. No som ni cam ni peix.

—*Si no hi ha suport institucional, ¿no es pot fer res?*

—Com tot. Com el cinema, la dansa, el teatre... A partir d'un moment, per exemple que algú es decidís a comprar vídeo-escultures, aquesta mecànica podria canviar. Però per ara, només hi ha les caixes i les institucions que subvencionen gran part de tot el que es fa en el món de la cultura. I això no solament passa aquí. El problema és saber fins quan s'ha de subvencionar algú. El que no s'entén és que s'estigui subvencionant un cinema suposadament comercial, però que no ho és. Al cinema passa que se subvencionen pel·lícules de gent que fa cinema amb l'únic valor de ser comercial. Després resulta que no ho és, i en canvi, continuen subvencionant-los. Bé, la qüestió, però, és continuar treballant encara que no se sàpiga exactament per què.

Sergi Pàmies